

שַׁבַּת חֵקֶת

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

יט"ד זאת התורה אדם פי ימות באהל

צריך לעמל בתורה ביגיעה גדולה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: אדם פי ימות באהל - אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. וכמו שאמרו אם בחקותי תלכו על מנת שתהיו עמלים בתורה, עמלים דיקא. ועקר העמל והיגיעה שצריכין בעסק התורה, הוא בשביל לברר עסק התורה שיהיה הלמוד לשמה באמת רק לעשות נחת רוח ליוצרו יתברך, ולא יהיה למודו חסוֹשֵׁלוֹם בשביל תועלת עצמו בשביל שיתקרי רבי או כיוצא באלו הפניות חסוֹשֵׁלוֹם. ועקר היגיעה והעמל בהלמוד הוא רק בתורה שבעל פה כמובן לכל, וזה מחמת שממש עקר אהיות הלמוד שלא לשמה חסוֹשֵׁלוֹם, וכמבאר בפנים.

ועל-כן צריכין להתיגע מאד בעסק התורה שבעל-פה, לברר ולהכניע ולדחות ולבטל לגמרי המחשבות של גסות ופניות וערמומיות שרודפין אחר מחשבתו, ורוצים להטות לבבו מן האמת חסוֹשֵׁלוֹם לעסק בתורה שלא לשמה חסוֹשֵׁלוֹם, הינו בשביל איהו פניה של טעות והבל וצריכין להתאמץ בכל עו לבטל אלו המחשבות, ולבקש מהשם יתברך שיזכה שיהיה למודו להשכינה, דהינו שיעסק בתורה רק בשביל רצון השם יתברך לבד, ואז על-ידי זה זוכה לברר ההלכה מאחיות המין ותבן שהם הקשיות והחמרות שיש בהלכה, ואז זוכה להלכה ברורה ומשנה ברורה, ולאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא.

כי כשעוסק בתורה לשמה, הינו בשביל השם יתברך לבד, אזי ה' עמו ואזי הלכה כמותו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: וְה' עִמּוֹ שְׁהִלְכָה כְּמוֹתוֹ. (הלכות תלמוד תורה - הלכה ג', אות ב' לפי אוצר היראה - תלמוד תורה וקריאת התורה, אות נ"ח)

כו. ויפלו על פניהם ...

הינו שהצדיקים מפילין עצמן ומכסין ומעלימין ומסלקין פניהם שהוא חכמתן ומורידין עצמן בכונה אל מקומות הנמוכים והרחוקים מהקדשה מאד, בכדי להעלות משם ניצוצות ונפשות קדושות שנגפלו לשם, בהחינת ירידה תכלית העליה, ובענין עליית הנפשות שנגפלו יש כמה בחינות, פי יש נשמות

השבת

רבי נחמן

אמר

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* כוכבי אור *

עש המעשה שספר רבנו ז"ל מהטענדע ורענדע (מלבוש של כמר), שפעם אחת היה רב אחד שהלך לקבץ נדבות (עבור פדיון שבויים או הכנסת פלה יתומה), והיה צריך איהו מאות אדמים ובא לגביר אחד ותבעו.

עש ואמר לו הגביר כאשר יש אצלו (טענדא ורענדא) מלבוש של כמר שאם ילבש אותה, יולך כל הרחובות של העיר לבוש כך, אז יתן לו כל הכסף הנצרך לו לצדקה הנ"ל. והסכים על זה ועשה כך.

עש ולקח ממנו הכסף הנצרך להצדקה. ואחר כך בקש ממנו שיתן לו במתנה (הטענדא ורענדא) המלבוש הנ"ל ונתן לו.

עש וקדם פטירת הרב הניח צנאה שמונה המלבוש (הטענדא ורענדא) יעשו לו התכריכין. וכן עשו לו, ונשאר חתיכה קטנה מהרגל שלא הספיק המלבוש הזה, ועשו החתיכה מדבר אחר.

עש ולאחר הרבה שנים היה סבה שהכריחו לפנות את קברו, ומצאו שכל הגוף היה שלם ולא שלטה בו רמה, מלבד החתיכה קטנה של הרגל שלא היה מלבש מהטענדע ורענדא.

עש המעשה הזה ספר אחד מאנשי שלומנו מורנו הרב ר' פינחס קיבליצער בשם רבנו ז"ל. ואמר ר' אברהם ז"ל אף על פי שלא שמע זאת מאביו הרב ר' נחמן מטולשין ז"ל אך פיון שר' פינחס ז"ל ספר זאת, זה אמת.

המתים שנגפלו לשם מכמה וכמה שנים שאין להם תקון, פי אם על-ידי צדיקים כאלו.

אך העקר לברר ולהעלות נפשות החיים עדיין בעולם הזה, הינו שעל-ידי ירידת הצדיקים למקומות כאלו, הם מכניסים הרהורי תשובה גם להירודים והנפולים מאד על-ידי מעשיהם ותאוהיהם, ומחזיקים ומעוררים אותם שאין שהם ובמקום שהם, אף על פי כן עדיין יחפשו ויבקשו את השם יתברך בחחינת איה מקום כבודו, עד שגם הם יעלו בחחינת ירידה תכלית העליה. וזה בחינת נפילת אפים, בחינת ירידה תכלית העליה של הצדיקים. (הלכות נפילת אפים וקדשה דסידרא - הלכה ו', אותיות ב' ג' ו'). וגם עיין אוצר הראה - תפילה, אות ל"ט)

כג. ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בהר הזה על גבול ארץ אדום

משה ואהרן נסתלקו על גבולי ארץ-ישראל, פי מחמת עוונות ישראל לא יכלו לגמר בחייהם לכבש אלו המצרים, אבל גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם וסוף כל סוף יכבשו כל אלו המצרים על-ידי שהם נגזו שם ועל-כן דקדקה התורה ובארה במיתת משה ואהרן שהיו בגבול ארץ אדום ובארץ מואב, כמו שכתוב במיתת אהרן: "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בהר הזה על גבול ארץ אדום וכו' יאסף אהרן וכו'". וכן במשה כתיב: "ויקבר אתו בגיא בארץ מואב".

כי עקר גניזתם שם היה מחמת שהם מצרי הקדשה, פי עומדים על גבול ארץ-ישראל שזה עקר המלחמה לכבש המצרים הקשים. על-כן נסתלקו משה ואהרן ונקברו שם כדי שבגדל כחם יכבשו גם מצרים אלו, שעל-ידי זה נזכה לכנס לארץ-ישראל ולכבשה לנו לעולם במהרה בימינו אמן. (הלכות מצרנות ד', אות ח')

גדול ה' ולא יודעים כלום

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב ב, סו)
 טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

משיבת נפש

(ב.ד)

עקר גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא שגם הרחוקים ממנו יתברך מאד מאד גם הם יתקרבו לעבודתו ויבנה נתיקרו ונתעלה שמו יתברך למעלה ולמטה. על פן אין לאדם ליאש עצמו מלהתקרב לעבודת השם מחמת שנתרחק מאד מהשם יתברך על-ידי חטאיו המרבים אף שהרבה לעשות רע חסד ושלום. כי ארבא ממנו דייקא יתעלה וישתבח ויתגדל כבודו יתברך ביותר כנ"ל. אבל עקר התקרבות הרחוקים להשם יתברך הוא על-ידי צדיקי הדור: [לקו"מ חלק א' - סעיף י']

צריך לדעת שהשם יתברך מתפאר אפלו עם הקל שבקלים שבישראל אפלו פושעי ישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו יש בו התפארות פרטית שהשם יתברך מתפאר עמו. על פן אסור לאדם ליאש עצמו מהשם יתברך אפלו אם קלקל ופגם הרבה מאד חסד ושלום כי עדין לא פסק חביבות השם יתברך ממנו כנ"ל ועל פן עדין יכול לשוב לשם יתברך. והעקר הוא על-ידי אנשי אמת שהם יכולים למצא גם הטוב וההתפארות שיש אפלו בגרוע שבגרועים ולהשיב הכל לשם יתברך: [שם י"ז]

אחים יקרים

נא לא לשכוח לתרום לעלון שלכם, לתת לו להמשיך ולהגדיל כבוד רבי נחמן בעולם

(ג.ד)

*

בכל מכשיר "קהילות" תחת השם

השבת של רבי נחמן מברסלב

או בדואר, חשבון 89.2255.7

לראות באב"י הנחל

= משיח =

... פשרצו שיגיד שהוא משיח, אמר: "משיח? אם הייתי

שקרן, הייתי אומר שאני משיח".

פעם עשה ספור שלם עם אחד ואמר שהוא משיח ושכל העולם ילכו אליו להגיד לו את זה והוא יברך ויגיד: "לא, לא". ואז יגידו לו: "אתה לא משיח? תביא ראיה". אחר-כך אמר: "אולי אני משיח?" ואמר: "לא, אי אפשר, כי כתוב בפתק ועליך אמרתי... עד ביאת משיח, אז אני לא משיח".

הוא גם ספר, שפשיבוא משיח יסתובבו ביחד באוטו, ר' ישראל ומשיח ועוד וכו'...

לפני הסתלקותו אמר שרוצה לחיות, ואחד אמר לו שיחיה עד ביאת משיח, ור' ישראל אמר לו: "לך תקרא אלי את המשיח".

פעם דברו עם ר' ישראל מהצרות מהערבים וכו', אמר ר' ישראל בהתלהבות: "כתוב בגמרא, איש אחד יעשה תשובה ויבוא משיח". והתפלאו החברים, שהלא ר' ישראל עשה תשובה. ענה ר' ישראל ואמר: "אני קבלתי הפתק", אולי כמרמוז שתשובתו הועילה להביא הפתק לעולם שזה ענין של הגאולה, ומעכשו צריך שאיש אחד יעשה תשובה למען הגאולה השלמה.

ועל-ידי-זה נזכה שתשמרנו ותצילנו מכל מיני חלאים, ובפרט מחלי הקדחת רחמנא ליצלן, שבאה על-ידי שאוכלין אכילה יתרה חס ושלום, שהיא בחינת מאכל בהמה. או על-ידי שאוכלין מאכל שלא נתברר עדין למאכל אדם שהוא גם-כן בחינת מאכל בהמה. רחם מלא רחמים, כי אתה יודע כמה פגמים ומכשולות באים על-ידי רבוי אכילה ושתיה, וכמה חלאים באים על-ידי-זה ושתיה, וכן רחמנא ליצלן, ובפרט חלי הקדחת שנתפשטה עתה מאד, ה' ישמרנו מעתה.

רחם על כל ישראל ועלי, ושמרני תמיד שאזהר מעתה ואשמר את נפשי לבלי לאכל שום אכילה יתרה כלל, ואתה תגן בעדנו ותשמרנו ברחמך, שלא יבא לתוך פינו שום מאכל שלא נתברר למאכל אדם, באפן שתציל אותי ואת כל עמך ישראל, מכל מיני חלאים ומכל מיני מכות ומכאובות ומחושים, ובפרט מחלי הקדחת.

ותרחם על כל ישראל, על כל מי שכבר הגיע עליו חלי הקדחת רחמנא ליצלן, (ובפרט על פלוני בן פלוני), ותשלח להם מהרה רפואה שלמה מן השמים, רפואת הנפש ורפואת הגוף בתוך שאר חולי ישראל.

ותסבב ברחמך הרבים, ותשלח עליהם זיעה טובה מן השמים, ועל-ידי-זה תתישב דעתם, ויתמוגו החסדים והגבורות שהם פח האש ומים שבהם במוגו השוה, ולא יתערבו ולא יתבלבלו עוד, ולא יתגבר זה על זה כלל, באפן שתציל אותם ואת כל ישראל מרובי קרירות ורחמימות ורעידת האברים של חולי הקדחת רחמנא לישובן, ויזכו כלם לרפואה שלמה ויתישב דעתם בשלמות באמת. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה קנ"א)

צריך לדקדק מאד לבלי לאכל יותר מצרכו, כי בשאכל יותר מצרכו מייק לו מאד, כי אפלו שאר המאכלים מצטרפין עם זאת האכילה ומייקים לו הרבה (ל"מ - סעיף רנ"ז).

כשאדם אוכל אכילה יתרה, הוא כמו בהמה, כי גדר האדם הוא לאכל רק כפי מה שצריך, וכשאכל יותר הוא מעשה בהמה ממש, ועל-ידי-זה שאוכל אכילה יתרה, על-ידי-זה בא חלי הקדחת, רחמנא ליצלן, וכן על-ידי שמוזמן להאדם בתוך מאכלו מאכל שלא נתברר עדין למאכל אדם, על-ידי-זה בא גם-כן חלי הקדחת, רחמנא ליצלן (שם רסג).

... שומר ישראל שמר שארית ישראל, ואל יבא שום חולאת וכאב ומכאוב על עמך ישראל. מלא רחמים, רחם עלינו ועל כל ישראל, ושמרנו והצילנו בכל-עת שלא נאכל יותר מההכרח כלל, רק נזכה שתהיה אכילתנו ושתיתנו במדה ובמשקל ובמשורה, שלא נאכל שום אכילה יתרה שהוא בחינת מאכל בהמה.

וכן תצילנו ותשמרנו שלא יבא לתוך פינו שום מאכל, שלא נתברר עדין ממאכל בהמה למאכל אדם. חוסה עלינו כרב רחמך והיה בעזרנו ושמרנו בכל-עת שתהיה אכילתנו רק מאכל אדם לבד ולא שום מאכל בהמה כלל.

